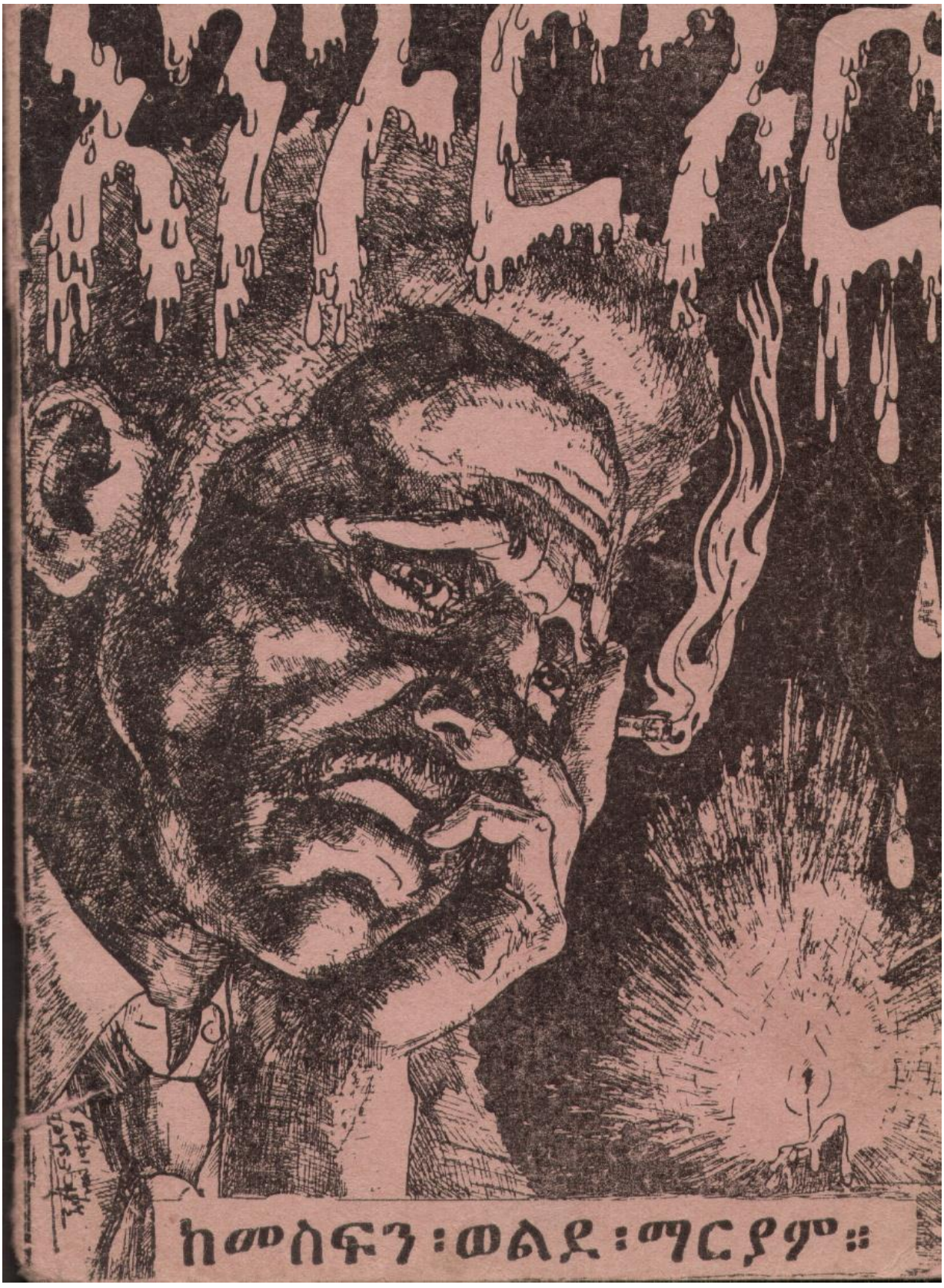

ከመስፍን፡ወልደ፡ማርያም።

እንጉርጉሮ

ከመስፍን ወልደ ማርያም

የደራሲው መብት
በሕግ የተጠበቀ ነው ።

መስከረም ፲፱፻፸፯ ዓ ፡ ም ፡
በኦክብ ማተሚያ ቤት ታተመ ።

ማ ው ጫ

ገጽ

መ ቅ ድ ም

፩/ ግድ የለም ሰምታለች ፩—፫
፪/ ታሪክ ፬
፫/ ተጠየቅ መስከረም ፭—፯
፬/ የሰው እውሬ ፰
፭/ የቁልቁለቱ ኃይል ፱
፮/ ሰው አልተፈጠረም ፲
፯/ የወፍጮ እንጉርጉሮ ፲፩—፲፪
፰/ ማኅበር ፲፫—፲፬
፱/ ቻይ መሬት ፲፭
፲/ የገበሬ እንጉርጉሮ ፲፮
፲፩/ ኧረ ስማ እግዚአብሔር ፲፯—፲፰
፲፪/ እንዚያ ጀስት ወጣት ፲፱—፳
፲፫/ እንዲያ ዝም ፳፩—፳፪
፲፬/ ·ወይ አንገላገል ፳፫
፲፭/ ብቸኛነት ፳፬—፳፭
፲፮/ መሰላል መውጣት ፳፮

ገ ጽ

፲፯/ ቆሜ እየዋለሁ ፳፯—፳፰

፲፰/ የት አለ ወንዱ ልጅ? ፳፱

፲፱/ ግራ ገባኝ ፴

፳/ ሞት ማለት ፴፩—፴፪

፳፩/ በጋን ያለ መብራት ፴፫

፳፪/ የሞተ ጎሊና ፴፬

፳፫/ ምጽዓት ፴፭—፴፮

፳፬/ ስብሐት ለጨለማ ፴፯—፴፱

፳፭/ የጥንቱ አገረሸ- ፵

፳፮/ ናፍቆት ፵፩

፳፯/ ከልቤም አትወጪ! ፵፪

፳፰/ ፍቅር መስዋዕት ሆነ ፵፫

፳፱/ የኔ ፍቅር ፵፬

፴/ የሕይወት ቃር ፵፭

፴፩/ እኔ በእንቺ አልፈርድም ፵፮

፴፪/ ዕፀ በለስ ፵፯—፵፱

፴፫/ አስናቀች ፶

፴፬/ ባልተመቸ ጊዜ ፶፩—፶፪

፴፭/ ይናፍቀኛል ፶፫

፴፮/ ሕያው ኢትዮጵያ ፶፬—፶፭

መቅድም ፤

ሰው ሁልጊዜም ጊዜውና ሁኔታው በሚያጋጥመው ወይም ከውስጡ በሚመነጨው የሕይወት ኃይል ስሜቱ በጣም ይለዋወጣል ። ሐዘንና ደስታ ፤ ልቅሶና ሳቅ ፤ ትዝታና ተስፋ ፤ ጥርጣሬና እምነት ፤ ጥላቻና ፍቅር ፤ ሰቀቀንና አለኝታ ወዘተ ይፈራረቁበታል ። የሕይወት ጣዕሙ የሚታወቀውም በዚህ ዓይነቱ የስሜት መፈራረቅ ነው ይባላል ። አንድ ስሜት ብቻ ሕይወቱን ቀስፎ የያዘው ሰው የሕይወትን የተለያየ መልክ ለማየት አይችልም ፤ ለመማር አይችልም ፤ መንፈሱም ሊበለጽግ አይችልም ።

ከራሱ ውጭ የሚያጋጥመውም ሆነ ከውስጡ የሚመነጨው ኃይል ግጭትን ወይም ትግልን ያስከትላሉ ። ያን ጊዜ ነው ግራ የሚገባው ፤ ያን ጊዜ ነው በመንታ መንገድ ላይ ልብ የሚሰቀለው ፤ ያን ጊዜ ነው የዓለም ስፋትና የጊዜ ዘለዓለማዊነት ሰውንና ሕይወቱን ኢምንት ቅጽበት የሚያደርጉት ፤ ያንጊዜ ነው የኑሮ ውጥን ቅጥና የሰው የምኞት ባርነት ጎልቶ የሚታየው ። የተመኙት ሲገኝ ሌላ ምኞት ይተካል ። ምኞት ያነሣል ፤ ምኞት ይጥላል ። መውደቅም ሆነ መነሣት የሕይውነት ምልክቶች ናቸው ። ወድቆም ሆነ ቆሞ መቅረት ደግሞ የበደንነት ምልክቶች ናቸው ። ሕይወት ያለው ሰው ከውስጥ ከራሱ ከሚልቁ ልዩ ልዩ ስሜቶች ጋር ፤ ከውጭም ከሌሎች ስሜቶች ጋር ውልጊዜ ይታገላል ።

አንድ ሰው ደስ ብሎት ሲስቅና ሲፈነድቅ ነገሩም ባይገባን አብረን እንስቃለን ። አንድ ሰው ከፍቶት ሲያ ለቅስ ነገሩም ባይገባንና ባናለቅስም ይከፋናል ። ስሜት ያለቋንቋ ይተላለፋል ማለት ነው ። ይሆንን ያለቋንቋም እንኳን የሚተላለፈውን ስሜት በልዩ ልዩ ዘዴ (በቃላት ፤ በቀለም ፤ ወይም በዜማ ውበት) የሚያስተላልፉ ሰዎች አሉ ።

ግጥም መግጠም ፤ ከፍ ሲልም ቅኔ መቀኘት የባለ ሙያዎች ሥራ ነው ። የእነዚህን ባለሙያዎች የቃላት አመ ራረጥ ፤ የቃላት አሰካክና የዜማቸውንም ስልት አድናቂ ነኝ ። በተሰጥዎም ሆነ በትምህርት በዚህ የሙያ ዓለም ያለሁ ለማስመሰል ፍላጎት የለኝም ።

ክራር ወይም መሰንቆ ወይም በገና መምታት ወይም ዋሽንት መንፋት የሚችሉ ሰዎች የታደሉ ናቸው ። ስሜታቸውን የሚያሰሙና የሚያስተጋቡ መሣሪያዎች አሉአቸው ። በቧምቧ ውስጥ ተመርቶ እንደሚፈስ ውሀ ስሜታቸው በእጃቸው አልፎ መሣሪያቸውን ሲያናግረው መልሰው ይሰሙታል ። ከውስጥ የሚያስጨንቀው ስሜት ጣዕምና ለዛ አግኝቶ ፤ ለስልሶና ተራቆ ሌላ ሆኖ አስጨ ናቂነቱን ትቶ ይመለሳል ። ያን ጊዜ መንፈስ መዝናናት ይጀምራል ። ሳስበው እንዲህ ይመስለኛል ። የሆነ ሆኖ ይኸም እኔ የሌለኝ ችሎታ ነው ።

ጥሩ ድምፅ ያላቸው ሰዎች በድምፃቸው ውበት ቃል አልቦ በሆነ ዜማ ጭምር ስሜታቸውን ይገልጹታል ፤ ይወጣላቸዋል ። ይኸም ችሎታ የለኝም ።

የእኔ ተራ እንጉርጉሮ ነው ፤ የባለሙያ ድርሰት አይደለም ። እንጉርጉሮ ሐዘን ፤ ትዝታ ፤ ቅሬታ ፤ ትካዜ ፤ የሚያቀጣጥሉትን የስሜት ነበልባል መቀነሻ ዘዴ ነው ። እንጉርጉሮ የስሜትን ነበልባል ወደውጭ በመምራት የነ ፍስን ጭንቀት ይቀንሳል ብዬ አምናለሁ ። የአእምሮ ሚዛን እንዳይዛባ ፤ ቆሽት እንዳይደብን ፤ እንጀት እንዳ ያር ፤ ሆድ እንዳይቆስል እንጉርጉሮ ዋና መከላከያ ሳይ ሆን አይቀርም ። አንድ ስሜት ነፍስን ወጥሮ ሲይዝና ችኮ መንቻካ ሆኖ ሌላ ስሜት ወይም ሌላ ሀሳብ አላስገባ ብሎ ልብንና አእምሮን ሲያፍን እንጉርጉሮ ወደር የሌ ለው ፈውስ ነው ። ድብን ብሎ ከነፍስ ጋር የተቋጠረ ውን ስሜት እንጉርጉሮ ይፈታዋል ።

ሥርዓትን እንዲይዝና በተጠረገለት መንገድ እንዲ ሄድ ከተደረገ ስሜት ሕይወትን ያበለጽጋል ። እንዲያ ውም የሚያበረክተው የመንፈስ ብልጽግና በስሜቱ ጽና ትና ኃይል መጠን ነው ለማለት ይቻላል ። የበረታ ስሜት የበለጠ ያበለጽጋል ማለት ነው ። ያበለጽጋል ስል ያስተምራል ፤ ራስንም ሆነ ሌሎችን በትክክል ለመ መዘን ይረዳል ማለቴ ነው ። አለዚያ ስሜት ራስንም ፤ ሌሎችንም ወደጉዳትና ወደ ጥፋት ሊያደርስ የሚችል ኃይል ነው ።

እንጉርጉሮ በመሠረቱ የግል ነው ፤ ለአድማጭ ወይም ለአንባቢ የተዘጋጀ አይደለም ማለት ነው ። አንድ ሰው ከገዛ ራሱ ስሜት ጋር የሚያደርገው ትግል ነው ። ራሱ፣ራቁቱን እውነቱንየሚያይበትመስተዋትነው።ቢሆንም የሰው ሁሉ መሠረታዊ ስሜት አንድ ዓይነት በመሆኑ ተመሳሳይ አጋጣሚም ተመሳሳይ ስሜትን ሊፈጥር ይች ላል ። ከዚያም በቀር አንድ ሰው የጠቅላላው ኅብረተ ሰብ ደስታና ምኞት ፤ ስቃይና ጭንቀት ፤ ተስፋና ምኞት ተካፋይ መሆኑ በጥልቅ ከተሰማው በኢምንትና የግል በሆነ መንገድ ያንን ጥልቅ ስሜት እንደኅብረተሰቡ ሆኖ ሊያስተጋባ ይችላል ። የእኔ ሙከራ ተሳክቶ እንደሆነ ወይም እንዳልሆነ መፍረዱ የአንባቢዎች ፋንታ ነው ።

ይህ እንጉርጉሮ በአለፉት ሃያ ዓመታት ውስጥ በየ ጊዜው የተጻፈ ነው ። ፅድል በተገኘ ጊዜ አንዳንዶቹ በአ ለፉት አሥር ዓመታት ውስጥ በጋዜጣዎች ወይም በመጽ ሔቶች ውስጥ እየታተሙ ወጥተዋል ። እነዚህን በዚህ (*) ዓይነት ምልክት ለመለየት ይቻላል ። አብዛኛዎቹ ግን ታትመውም አያውቁም ።

ባል ያላገኘች ሚስት ፤
ያልወለደች እናት ፤
እግዜር ደስ ያለው ለት ፤
ያለ እንከን የሠራት ፤
መልኬ በቃኝ ብላ ዓለምን የናቀች ፤
እንዲት ሴት ነበረች ።
ዝም ልል አልቻልሁም ፤
የልቤን ነገርሁኣት ፤ ብትወድም ባትወድም ።

«እንቺ ሴት እንቺ ቆንጆ
ለምን ትኖሪአለሽ በዚች ትንሽ ጎጆ?
በባሕር ማዶ ጡብ ቤት መሥራት ሲቻልሽ ፤
ደሳሳዋን ጎጆ ምን ፅድል አስመኘሽ?
እስከመቼ ድረስ ትክናንቢያልሽ?
እስከመቼ ድረስ ትሸኮረመሚያልሽ?
መስተዋት ግጪና መልክሽን እወቂው ፤
ጉድለትሽ ምንድን ነው? ውበትሽስ የት ነው?
በመጐሳቆልሽ ማን ነው የሚጎዳው?
ማንስ ነው የሚያዝነው?

ጠይቂ ፤ መርምሪ ፤ ተረጂው እውነቱን ፤
ራስሽ ለራስሽ አስተካክዩው ፍርዱን ፤
ሐዘን ነው ስንፍና? ወይስ ድንቁርና?
የሚያኮራምትሽ በዓለም በጤና!
በቅናት ሲያሽካኩ ጎረቤቶች ሁሉ ፤
እንብለጥ ፤ እንብለጥ ፤ እየተባባሉ ፤
ክቅማቸው ፉንጎቹ ሲመጣደቁብሽ!
ማን ይድላው ብለሽ ነው አንቺ እንዲህ መሆንሽ!
ሣጥንሽን ክፈቺው ፤
ጌጥሽን እስቲ አውጪው ፤
ይውረድ ክንብንብሽ ፤
ቀና በይ ካንገትሽ!
ተራመጂ በምኑት ፤
ኩሪ ባለሽ ውበት!

አፈስ ፤ አፈስ አርጊው ፤ አርምጃሽ ይጣደፍ ፤
በድን አትምሰዩ ፤ ይቅርብሽ መንከርፈፍ!

ቀሚሶች አሠሪ ሰፋ አርጊው ጥበቡን
ጸጉርሽም ይበጠር ተዩው ክንብንቡን ።

ቤትሽንም አጸጂው ተባዮቹ ይጥፉ ፤
ምስሶው ይቃና ይጠረግ ምድራፉ ።

አረ ምን ጎደለሽ? ካካል ፤ ከአእምሮሽ?
ሊጋ ነሽ ፤ መልካም ነሽ ፤ ሙሉ ነሽ ፤ ትርፍ ነሽ ።
ሕይወት ያለተስፋ ኩራትስ ያለክብር ፤
ወግ ያለማዕረግ ፤ ምኞትስ ያለግብር ፤
ከንቱ ነው ፤ መና ነው ፤ ሕልም ነው እወቂው ፤
መካንነት መርጠሽ ዘር ልታጠፊ ነው።
ለሥጋ ነው? ለነፍስ?
ሕያው ለሙት መፍረስ!
ጤንነት ነው? እብደት?
ሕይወትን መሠዋት!

በትካዜ ፈዝዛ ዓይን ዓይኔን እያየች ፤
ሳወርደው መዓቴን ጭጭ ብላ አዳመጠች ።
ነግሬአት ፤ ነግሬአት ፤ አተኩራ እያየች ፤
«አዬ የልጅ ነገር!» ብላ ጥላኝ ሄደች ።
ትካዜ ፤ ሐዘንዋን ፤ ጭንቅና ሥቃይዋን ፤
እጋብታብኝ ሄደች ፤ ቀረሁኝ ብቻዬን ።
ሀሳቤን ጠልታ ነው? ወይስ ልጅነቴን?
ሳልጠይቃት ሄደች ፤
ግድ የለም ስምታለች ፤
ግድ የለም ሰምታለች ።

ታሪክ (*)

ያለፈው አለፈ ፤
ሄዶ እየከነፈ ።
ይረሳ ፤ አይወሳ ፤
ትናንትና ሬሣ !
ከራስ በላይ ነፋስ ! ስንኩል ፍልስፍና ፤
ደካማ አእምሮና ደካማ ሕሊና ፤
መሆኑን እያውቁም ዛሬ ትናንትና ።
ትናንት መሠረት ነው ዛሬ የቆመበት ፤
ዛሬም መሠረት ነው ፤ ነገ የሚያርፍበት ፤
የትናንት መሠረት አይፈርስም በጸጸት ፤
ለነገውስ ምኞት ዛሬን ማን ነጥሎት ?
የዛሬው ውሳኔ ሚዛን ነው ለነገው ፤
ዛሬ ያልከበደ ነገ መቅለሉ ነው ።
ዛሬ እንደሠፈሩት ቢተርፍም ፤ ቢጎድልም ፤
ነገ ይለፈራል ታሪክ ፍርዱ አይቀርም ።
ትናንትና ነገ የተያያዙበት ፤
ዛሬ ነው ስንሰለት ውሳኔ ያለበት ።
ከባዱ ውሳኔ ትልቅ ኃላፊነት ፤
የነገው ቅርጸ - መልክ የሚታነጽበት ።
ትናንት ነገ ፤ ዛሬ የሚለዩ አይደሉም ፤
ድርና ማግ ናቸው ፤ የታሪክ ራስ ጥምጥም ።
ነገ ዛሬ ሲሆን ዛሬም ትናንትና ፤
የዛሬ ቁራኛ ግልጽ ድንቁርና !

ገጽ ሰባት ላይ ይቀጥላል

— ተጠየቅ መስከረም ፤ — (*)

ተጠየቅ መስከረም ፤
ዛሬስ ዋዛ የለም !
እንተን ለመቀበል እንቁጣጣሽ እያልን ፤
ከርስ እንሞላለን ፤ እንሳከራለን ፤ እንጨፍራለን ።
አልገባኝም እኔን እንተ መወደድህ ፤
ስትገባ ስትወጣ ድግስ መቀበልህ ፤
ዶሮው ፤ በጉ ፤ ሰንጋው ይታረድልሃል ፤
ርጥብ ቄጠማና ደም መውደድህ ታውቆአል ።
እንስማው ተናገር ፤
የያዝከውን ነገር ።
ስጦታህ ምንድን ነው ? ለኛ ያመጣኸው ?
ክፈተው ሣጥንህን ፤ እስቲ እንመልከተው ።
ለምለሙን ሣር እንደሁ ይጋጡት ከብቶቹ ፤
ለኛ ምን ይዘሃል ? ለኛ ለሰዎቹ ?
ሞት ሊጠፋ ነው ወይ ባዲስ ፍልስፍና ?
መድኃኒት አመጣህ ? ለሕመም ? ድህነት ? ለኛ ድንቁርና ?
ተጠየቅ መስከረም ፤ ያመት መጀመሪያ ፤
መነሻ ፤ መድረሻ ፡ የሰው ልጅ ፡ የታሪክ መቁጠሪያ ።
ተጠየቅ መስከረም ማን አዲስ ይለብሳል ? ቡቲቶውን ጥሎ
ፎቅ ቤት ማን ይሠራል ? ጎጆውን አቃጥሎ ።
ተጠየቅ መስከረም ፤ - ያለፈው መስከረምን ምታሪክ ነገረህ ?
ምን ሰማህ ፤ ምን አየህ ፤ ምን ተሰማኝ አለህ ?

መዝገቡ ምን ይላል ? አንብበው ፤ እንስማው ፤
የቱ ያመዝናል ? ሥራ ነው ? ምኞት ነው ?
መስከረም ተጠየቅ !
ተናገር ! አትሳቅ !
ጎተራው ተሙዋጦ በዳ ለታሰረው ፤
ለዚያ ለገበሬ ሳያርፍ ለሚሠራው ፤
ሚስቱና ልጆቹ እየተላቀሱ ለሚፈጽም ተግባር ፤
በጦር ግንባር ላለው ለዚያ ለወታደር ፤
ካልጋ ተቆራኝቶ ታሞ ለሚያጥረው ፤
ወይ አይሞት ፤ ወይ አይድን ስቃይ ለታደለው ፤
ለወላድዋ ድህ ባልዋ ለሞተባት ፤
የልጆችዋ ረሀብ ስቀቀን የበላት ፡
ምን ይዘህ መጥተሃል ?
ተናገር ፤ እስቲ በል !
በፍርሃት ፤ በስጋት ፤ ስቃይ ለሚበሉት ፡
ፍትሕ ይዘህ መጣህ ወይ ? ሕግና እኩልነት ?
ሰላም አመጣህ ወይ ? ነፃነትና ሀብት ?
ሰውን ልታድስ ነው ? ወይስ ልታሻግት ?
የዘንድሮው እክለል ትጋት ነው ስንፍና ?
ችግር ደባል ነው ወይ ዘንድሮም እንዳምና ?
ተናገር ! ላዳምጥህ !
ትዝብት አይሰለችህ !
ለኔ ያመጣኸው በሳቅህ ገብቶኛል ፤
እንዲት ጥያቄ ናት ፡- ምን ሠራህ የምትል ።
ይጭነቅህ ! ይጥበብህ ! ግራ ይግባህ አንተም !
አንተም አልነገርከኝ ፤ - እኔም አልነግርህም ።

ይሙት በቃ ብሎ ታሪክ ፍርዱ አይቆምም ፤
የተቀበረውን ፤ ሬሣም አይምርም ።
ታሪክ ትዝብት ነው ፤ ፍሬው እንዲፋፋ ፤
እረም እንከርዳዱን መርጦ የሚያጠፋ ፤
ታሪክ ትምህርት ነው ፤ የጸጸት አለንጋ
ትውልድን ለእድገት ገፍቶ የሚያስጠጋ ፤
ታሪክ ፍርድ ቤት ነው ፤ የሕሊና ችሎት ፤
ሕያው ከሙት ጋራ የሚሙዋገትበት ፤
ታሪክ ማዕበል ነው ፤ የሚሸሹጎደጎድ ጎርፍ ፤
ሊታገድ አይችልም ገፍትሮ ነው የሚያልፍ !
ይሄዳል ፤ ይሮጣል ፤ ጎይል እየጨመረ ፤
ይንዳል ፤ ይክባል ፤ እያነጣጠረ ።
ጎረምሳና አሮጌው ዋና ልዩነቱ ፤
አሮጌው ትናንትን የሙጭኝ ማለቱ !
ዛሬ ለዛሬ ሲል ጎረምሳው ማርጀቱ !
እንድነቱ ደግሞ ነገ መረሳቱ !
ቂልነት ነው ፤ ትዕቢት ?
ወይስ ደደብነት ?
ነገ የሚፈርሰው ዛሬ እሚካብበት ?
የማታ ማታ ታሪክ ይረታ ፤
እንዴታ !
እንዴታ !

የሰው አውሬ ፤

ምን አለብኝ ብሎ ፤ ማን አለብኝ ብሎ

የማይቆጠብ ሰው ፤

ራሱን አታሎ ፤ ሰውንም አታሎ

የውሸት የከበረው ፤

የነፍሱን ኡኡታ የጎሊናውን ድምፅ እፍኖ ሸንግሎ

እንቅልፍ የሚወስደው ፤

ዓይንና ጆሮውን ከአእምሮው ገንጥሎ

ቅሬታ እማይገባው ፤

ሌሎች ሲበሳጩ ፤ ሌሎች ሲሸበሩ ፤ ብዙ ነገር ጎድሎ

ሞልቶለት ደስ ያለው ፤

ከዙሪያው መበስበስ ከዙሪያው መሻገት እሱ ተገንጥሎ

የማይቆረቁረው ፤

የሰው አውሬ እሱ ነው ።

የቁልቁለቱ ኃይል

እንዱ ነገር ካንዱ እየተጋመደ ፤

እየተዛመደ ፤

እየተዋለደ ፤

በመቆየት ብቻ ቀኑ እየረፈደ ፤

አዲስ አዲስ ነገር እየተለመደ ፤

ልኃይ እየበረደ ፤

ጭምቱ እያበደ ፤

ቁም ነገሩ ቀርቶ እየተቀለደ ፤

በቁልቁለት ጉዞ ሁሉም ተጣመደ ።

ተያይዞ ነጐደ ፤

እየተካካደ ።

ዳገት ላይ ሰው ጠፋ ፤ አቀበት ከበደ ፤

ሁሉም በሸርተቴ ቁልቁለት ወረደ።

ሰው ተዋረደ ፤

ገንዘብ ተወደደ ፤

በምኑ ፤ በፍቅሩ ፤ በክብሩ ነገደ ፤

በቁልቁለቱ ኃይል እየተገፋፋ ።

—ሰው አልተፈጠረም—

እንዳይጥ በጉድጓድ በጨለማ እንዲኖር ፣
ሳይሞት ፣ ሳይጎነዝ በቁሙ እንዲቀበር ፣
በፍርሃት ፣ በጭንቀት ፣ በሥጋት ለመኖር ፣
ሰው አልተፈጠረም ፣ ክርስቶስ ይመስክር!
መቃብር አይሞቅም ፣ ኑሮም ሲሆን አይችል ፣
ሥጋውስ ይፈርሳል ፣ ምስጥ ይመገበዋል ፣
ነፍስንና አእምሮን በመቃብር ማዋል ፣
ውርደት ነው ፣ ቅሌት ነው ፣ መጨረሻው ወንጀል!
ባራት እግሩ እንዲሄድ ፣ አፈሩን እንዲግጥ ፣
እያንፏነፈ እንደውሻ እንዲሮጥ ፣
ሰውነቱን ፣ ክብሩን በሆዱ እንዲለውጥ ፣
ሰው አልተፈጠረም ፣ እንዲኖር በቅልውጥ!
በተወለደበት በአደገበት «ዕድል»
እጆቹን አጣምሮ ሥቃይ እንዲቀበል ፣
ከጥሬ ሳይወጣ እንዲሞት በቅማል ፣
ሰው አልተፈጠረም ፣ ለዚህ «ዕድል» በደል!
ከሥጋ እሚወለድ ተባይ ለመመገብ ፣
አንጀቱ ደርቆበት ፣ እሱ ራሱ ሳይጠግብ ፣
እውቀት እያነሰው ፣ አንጎሉ እንዲደድብ ፣
ሰው አልተፈጠረም እንደዚህ ላለው ግብ!
ቀና ብሎ እያየ ቀና ብሎ እንዲሄድ ፣
በአእምሮ ፣ በመንፈስ እንዲያድግ ፣ እንዲራመድ ፣
እየተሻሻለ ትውልድ ከትውልድ ፣
እንዲገሠግሥ ነው ሳይቆም ሳይታጎድ!
የእግዚአብሔር እስትንፋስ ነፍስና አእምሮው ፣
በሥላሴ አርአያ ሆኖ የተሠራው ፣
ከመልአክ በላይ ነው ሰውስ በተፈጥሮው ፣
መንፈሱን አርክሶ ክብሩን ካልገፈፈው!

—የወፍጮ እንጉርጉሮ—

ወይ ዕድል ! ወይ ዕድል ! ወይ ዕድል!
ምን ላረግ አገኘኝ! ወይ በደል! ወይ በደል!
እሜቴና ጌቶች
ይሆኑ ወይ ሰዎች!
ወይ ዕድል! ወይ በደል!
እኔም ከነሱ ጋር
ከሰው ነው እምቆጠር!
ወይ ዕይል! ወይ በደል!
ተቃቅፈው ተኝተው ፣
ብልኮ ደራርበው ፣
ወይ ዕድል! ወይ በደል!
ተኝተው ሲያኮርፉ ፣
በፍቅር ሲላፉ!
ወይ ዕድል! ወይ በደል!
እኔ እዚህ እፈጫለሁ ፣
በምብርክ አድራለሁ!
ወይ ዕድል! ወይ በደል!

ማኅበር

ሰማይ ፣ መሬት ፣ ጥንቸል ገቡና ማኅበር ፣
ሁሉም «ከፈልን» እሱ ከጥንቸልዋ በቀር ።
መሬት ሩታ አልሰጠም ፣ ክፉኛ አስጨነቃት ፣
መብል ፣ መጠጥ ቀርቶ መቆሚያም አሳጣት ።
መሬት በንዝንዝ አናውጦ ናላዋን ፣
ሙልሙ አርጎ ጠባት ላብዋን ፣ ወዝዋን ፣ ደምዋን ።
ሰማይ አልተገኘም ፣ ክፉኛ ራቀባት ፣
በእርግጫ መትታው በቅሎ ሳይቸግራት !
ከላይና ከታች እየተጣቀሱ ፣
የድህዋን ጥንቸል እንባዋን ጨረሱ ።
ወዝዋን ፣ ላብዋን ፣ ደምዋን ፣ ሥጋዋንም መጥጠው
ማኅበሩ ጭራሽ ቅምም አላላቸው ።
ደመና አንዳንዴማ ሰማዩን ሲጋርድ ፣
እንበሳም አይችለው የመሬትን ዋጋድ ።
ጥንቸልዋ ናበዘች ፣ ደቀቀች በድካም ፣
የመሬት ጥልዋ እንጂ ፍቅርዋስ አልተገኘም ።

ስፈጨው በንባዬ ፣ ሳቦካው በንባዬ ፣ ሲጋግር በንባዬ ፣
ያምማቸው ይሆን ወይ ? አወይ አበሳዬ !
ወይ ዕድል! ወይ በደል!
እንባዬና ላቤ ይወርዳል ባንድነት ፣
የተኙት ሊበሱ የኔ እንደዚህ መልፋት !
ወይ ዕድል! ወይ በደል!
የታባከ እንተ ሆድ ! አፈር ብላ ሆዴ!
ላንተ ስል ተጠቃሁ! ወላለቀ ክንዴ!
ወይ ዕድል! ወይ በደል!
አይ ዕድል! አይ እግዜር!
የኔን አጥንት ፍቀህ ሌላውን ማወፈር !
ወይ ዕድል! ወይ ዕድል! ወይ ዕድል!
ምን ሳረግ አገኘኝ! ወይ በደል! ወይ በደል !

ሠመራት እንባ ጠጣ ፤ ሰማይም ላቤን ፤

ሥጋዬም ይጨመቅ ፤ ተውት እጥንቴን ።

እኔን ከበላችው የማጎበሩን አባል ፤

ምን ማጎበር ሆነ ለናንተም ያስፈራል !

ማጎበሩ እንዲጸና ፤ እንድንተማመን ፤

«የኔ» የምለው ስጡኝ ፤ ጠጡ እንባ ላቤን ፤ »

እያለች ብትማጥን ደካማዋ ጥንቸል ፤

ከንቱ ጩኸት ሆነ ፦ «ስምዓን ዳጎን ! ስምዓን ቤል !

ዳኛ ከየት ይገኝ ለጥንቸልዋ ምሬት ?

በመሬት ተቀምጠ ማን ይፍረድ በመሬት ?

ሰትሮጥ ጥንቸልዋ ትልቅ ባሕር አገኘች ፤

ዘልላ ገባችበት ፤ - «የሙጥኝ ! » እያለች ።

ከት እያለ ስቆ አፍኖ ቀበራት ፤

ሰማይና መሬት አደረጓት ራት ።

ሰማይና መሬት እንዲት ጥንቸል በልተው ፤

ሙቼም አይጠቅማቸው ፤ ከደላን ብለው ነው ።

ግን ካዘውተሩት እየጣፈጣቸው ፤

በግፍ ለሚያጉረው ይብላኝ ለሆዳቸው !

አልጋዬ ይጮሃል ፤ ስተኛበት ፤

ወንበሬም ይንጣጣል ፤ ስቀመጥበት ፤

ጫማዬ ያለቅሳል ፤ ስረግጥበት ፤

እኔን ፤ አልጋዬን ፤ ወንበሬን ፤ ጫማዬን የተሸከሙ መሬት

ዝም ብላለች ፤ ድምፅም የላት ፤

በድንኑት ይሆን ? ወይስ ትዕግሥት ?

ያም ሆነ ይህ ፤ መሬት ቻይ ነች ፤

በላይዋ ሲፋለሱ ፤ ሲላቀሱ ታያለች ፤

እያዘነች ፤ ሁሉንም እየታዘበች ፤

«ጎንበስ ብሎ ባየኝ ! » ትላለች ፤

ያማ የት ይቀራል ፦ ታውቃለች ፦

እስቲተኙ ካልተቀመጡና ካልረገጡ አይሙት !

የገበሬ እንጉርጉሮ

የሕግ ሚስቴ መሬት ፤
አልረባችኝም ፤ ምን ላርጋት ?
ውብ ፤ ደማም ፤ የማትጠገብ ፤
ሁሉንም የምታስገበግብ !
አጣላችኝ ከብዙ ሰው ፤
ያገኛት እንኳን ጥቂት ነው ።
በሕግማ የኔው ናት ፤
በጥሎሽ ያገባሁአት ።
የማያበሉ ፤ የማያጠጡ ፤
እየሰረቁ የሚያማግጡ ፤
አያል ሆኑ ፤ ምን ላርጋቸው ?
ቦዘነች ሚስቴ ፤ በጃቸው ።
ደግነታቸውም አላማረኝ ፤
ክብሬን በጉቦ ገፈፉኝ !
ዙሩ የነሱ የማርሳት እኔ ፤
የሚስቴ ወዳጆች ጭካኔ !
ፍሬው ዙሩን ሲከተል ፤
ቀረሁ በልፋት ፤ - አለመታደል !
በሚስቴ ፍሬ የእንጀራ አባት ፤
የወላድ መካን ሆንኩባት ።
ሚስቴን ብፈታት ፤ መሬትን ፤
ለሁላችንም አይበጀን ።
የሚስቴ ወዳጆች ኃጢአታቸው ፤
ለጻድቃን ይተርፋል ፤ ሀይ ! በሉአቸው ።

ኧረ ስማ እግዚአብሔር !

ኧረ ስማ እግዚአብሔር !
ተቸገረ ፍጡር !
እስከመቼ ድረስ ዝም ብለህ ታያለህ ?
አይሰለችህም ወይ አቤት ! አቤት ! ሲሉህ ?
ችግሮህ ይሆን ወይ ? ብልሃቱ ጠፍቶብህ ፤
ባንተው እጅ ሥራ በገዛ ትንፋሽህ ፤
እንተ እኛን ፈጠርከን ፤
እኛ ተንኮል ፈጠርን ፤
ተግልተን ቀረን ፤
እንዲሁ ተፋጠን !
ኧረ ስማ እግዚአብሔር !
ተጨነቀ ፍጡር !
ትካዜ ፤ ደንጋጤ ፤ ጸጸት ገባህ እንዴ ?
አንተው በሠራኸው ባዋቂው ወንበዴ ?
ተናድደህ ይሆን ወይ ? በታመመው ዓለም ፤
ፍርድህን ወስነህ ልታጠፋው ፍጹም ?

ምነው እንዲህ ዝም አልክ ?
እሺ ነገን ተማርክ !
ርቀት ነው ንቀት ?
ጭካኔ ነው ፍርሃት ?
እረ ስማ እግዚአብሔር !
ተቸገረ ፍጡር !
ሥራ በዝቶብህ ነው ? ወይስ ረስተኸን ?
ቲያትር እያየህ ትስቅብን ይሆን ?
ጸድቃን ፣ መላእክቱ ምን ምክር ያቀርባሉ ?
አያማልዱም ወይ ስለት እየበሉ ?
ኃይለኞች ምን አሉህ ?
ሀብታሞች ምን ሰጡህ ?
እንደዚህ ጭጭ ያልከው !
ወይ እንኳ እማትለው ?
እረ ስማ እግዚአብሔር !
ተሸበረ ፍጡር !
በስምንተኛው ሺህ ቴክኒኩ ሲሻሻል ፣
ስልኩ ጸሎታችን እንዴት ይበላሻል ?
ለውጠህም እንደሁ የስልክህን ቁጥር ፣
ላክልን ልጅህን ፣ ደግሞ እስቲ ያስተምር ።
እኛኮ ተስፋ አለን ፣
ትሰማለህ ብለን ።
ኧረ ስማ እግዚአብሔር !
ተቸገረ ፍጡር !

እነዚያ ሦስት ወጣት

እነዚያ ሦስት ወጣት ፣
የሞቱት ለሰው መብት ፣
ያሜሪካ ጸጸት ፣
የሰው ልጆች ኩራት ፣ -
ፍቅር አቃጥሎአቸው የመብት ፣ የነፃነት ፣
ሲኦል ሚሲሲፒን ለማንጻት በመስዋዕት ፣
ሚሲሲፒ ገቡ ፣ - ገሃነመ እሳት ።
ፍርሃት ፣ ስጋት ፣ ዶሮ ማታ እያሉ ራስን ማታለል ፣
ሳያስሩአቸው ቀሩ ፣ መታደል ፣ ወይ አለመታደል !
ሰው ሁሉ ተኝቶ ፣ እናንተ ነቅታችሁ ፣
ሽማግሌዎቹን ፣ ሊቀቹን በልጣችሁ ፣
መሞትን መርጣችሁ ፣
ለታሪክ ቢቃችሁ ።
በስምንተኛው ሺህ በዚህ ክፋ ዘመን ፣
በምግባር ፣ በሕይወት መግለጽ ሃይማኖትን !
ማን አስተማራችሁ የሳት ራት መሆን ?

የጥቂር ደም አይደል ፣ የንጭ ደም አይደል ፣
የሰው ደም ፈሰሰ ፣ ፈሰሰ ለሰው ሲል ።
ምስጦች አትንኩአቸው ፣
ቆስሎአል አካላቸው ፣
ፈሰሶ አልቆአል ደማቸው ፣
ሰማዕታት ናቸው ።
ምድረ ሚሲሲፒ ያሜሪካ ሐፍረት ፣
ደማቸው ያቃጥልሽ ! ይሁንሽ መድኃኒት ።
የግዙር ቃል ኪዳኑ የተሰጠው ለናኅ ፣
«ኢያማስና ለምድር ዳግመ በማየ አይኅ ፣ »
ሚሲሲፒን በጃት ፣ ወፈረች በመስዋዕት ።
ጦር ይቀርቀርበት በኅሊናሽ እምብርት !
እንቅልፍ አይውሰድሽ !
እንቅልፍም ቢይዝሽ ፣
ቅዠት ይቀስቅስሽ !
ታላቅዋ አሜሪካ የዴሞክራሲ ቄስ ፣
እንባሽ ለማን ይፍሰስ ?
«የገደለው ባልሽ ፣
የሞተው ወንድምሽ !»
ቅጥ አጣ ሐዘንሽ ።
እንዴት ብዬ ልጥላሽ ?
እንዴትስ ልውደድሽ ?
ድድቅና ኩነኔ መንታ ልጆች ወልደሽ ፣
ለጉድ የጎለተሽ !
ለወጉ እግዜር ያጥናሽ !

ክረምት ነበረ ፣ ሐምሌ ነበር ወሩ ፣
ሰማዩ ተቀዶ በስብሶአል አገሩ ፣
ይወርዳል መዓቱ !
ጨቅይታል መሬቱ ።
ሰው ይሯሯጣል ፣
መጠለያ ጠፍቷል ።
እንዳንዱም ፡- ዝናቡ እያጠበው ልብሱን ሁሉ ዘልቆ ፣
ጨርቅና እክላቱን እንድ ላይ አጣብቆ ፣
ዝም ብሎ ይሄዳል ፣
ዝናቡን ንቆታል ።
ከመዓቱ ዝናብ እንዲያ ከሚወርደው ፣
የበለጠ ችግር እሆዱ ውስጥ አለው ።
በየሰው ፊት ላይ አሳሩ ይታያል ፣
ደስታን ጎርፍ ይዞት የሄደ ይመስላል ።
ታዲያ ፡- በመኪና ሆነን ከልጆቼ ጋራ
እየተንፈላሰስን ስንስቅ ስናወራ ።
የኛንም ደስታ ጎርፉ እንዳይወስድብን ፣ በመኪና ይዞን !
የዙሪያችን አሳር የማይነካን መስሎን !
መስሎን ! መስሎን ለኛ ብቻ የቀረ ደስታ !
ማስተዋል ሲመጣ በደስታ ሩጫታ ተተካ ዝምታ ።
የሦስት ዓመት ልጄ ድንገት ኩስትር አለች ፣
ዙሪያዋን ልብ አርጋ ጥያቄ ጠየቀች ፡-
«እነዚህ ሰዎች ለምንድን ነው ፣
እንደኛ መኪና የሌላቸው ? »

ጥያቄው ቀላል መስሎኝ ፣
«ገንዘብ የላቸውማ !» አልኩኝ ።
«ገንዘብ የሚገኘው ሲሠሩ አይደለም ?
እነሱ ታዲያ ለምን አይሠሩም ?»
ስትለኝ ጊዜ ተገነዘብሁት ፣
ከባዱን ነገር እንዳቀለልሁት ።
«ከመሥራትማ መች ያርፋሉ ፣
ሌት ተቀን እኮ ይለፋሉ ። »
ብዬ ሳስረዳ ፣ «ታዲያ ገንዘቡስ ?»
ስትለኝ ጊዜ ምን ልመልስ ?
«የነሱ ድካም ፣ የነሱ ልፋት ፣
ሥራ አይደለም »ልበላት ?
«ልፋቱን ትተው ሥራ አይሠሩም ?»
ያለች እንደሁ መልስ የለኝም ።
እንዲያው ዝም !
ጥያቄውን ከነመልሱ ድርግም !
እንዲት ጥያቄ በመኪናችን ውስጥ ገብታ ፣
የደስታችንን ሙቀትና ድምቀት አስወጥታ ፣
ብርዱ ተሰማን ፣ ገባን ትካዜና ሐዘን ፣
የሐምሌን ጭጋግ እላመለጥነውም ፣ ያዘን ፣
አሳሩ እንደተጋባብን ታውቆናል ፣
እንዲያው ዝም ብለናል ።

እንደሚነድ ፍልጥ እንደሚንቀለቀል ፣
በሳት ተያይዞ ፣ እሳት የሚመስል ፣
ልቤ ሲንቦገቦግ ሲሰማኝ ሲከስል ፣
አከላቴ ሲግል
ነፍሴ ልውጣ ! ልውጣ !- እያለች ስትዘል ፣
ሕይወት ከሞት ጋራ ሲመናጨቅ ቦጥል ፣
ጥላቻና ፍቅር መንፈስ ሲገነጥል ፣
ዓየሩ ጭስ ሲሆን አፍኖ የሚገል ፣
እኔ ልቤ ቆስሎ ስሆን የሰው ቁስል ፣
የተበደለው ሰው ተሰማምቶ ከበደል ፣
ለበደል አድልቶ ከኔ ጋር ሲታገል ፣
ወይ አይገላግሉን ! ወይ እንገላገል !

—ብቸኛነት—

ቀኑ ተሰናብቶአል ፤

ጨለማው በርትቶአል ፤

ጨረቃ የት ጠፋች?

ምን ሆኑ ኮከቦች?

ጅቦቹ አይፈነጩ!

ውሾቹ አይንጫጩ!

ጨለማው ፍጹም ነው ፤ ነፋስ ጭራሽ አይነፍስ !

ዛፉ አይወዛወዝ ፤ አንድ ወፍ አይላወስ! ፡

ሁሉም ጸጥ!

በያለበት ለጥ!

ሰው ሁሉ ምን ነካው?

ድምጹ እንዲህ የጠፋው ?

እኔንስ ምን ነካኝ?

እንቅልፍ የማይወስደኝ ?

እኔ ብቻዬን ነኝ በዚህ ደረቅ ውድቅት ፤

ልቤ እያቃተተ ጠልቶ ብቸኛነት ።

ሰው አለ ወይ ባገር?

ማረፊያ ለፍቅር?

ፈላጊና - ተፈላጊ ሁሉ ፤

ቀናው ወይ በሙሉ?

የቀረ የለም ወይ ባገሩ አለኔ?

በምኞት ኩነኔ!

እኔ እንደዚህ ስዋኝ ባሰብ በትካዜ ፤

የት ይሆን ያለሽው አንቺ ይህን ጊዜ?

ምን ታደርጊ ይሆን?

እንገናኝ ይሆን?

መች ይሆን ዕለቱ?

ምን ይሆን ሰዓቱ?

የትስ ይሆን ቦታው?

እንዴት ይሆን እውቂያው?

እጠብቅሻለሁ ልቤን እየታዘዝሁ ፤

አትቅሪ! ፈልጊኝ! እፈልግሻለሁ !

መሰላል መውጣት

መሰላል ለመውጣት ፤
አለው ትልቅ ብልሃት ።

የላዩን ጨብጦ ፤
የታቹን ረግጦ ፤
ወደላይ መመልከት ፤
እጅቹን ዘርግቶ በኃይል መንጠራራት ፤
ጨብጦ መጎተት የላዩን !
ላዩ ታች እንዲሆን !
አንድ በአንድ እየረገጡ ፤
መሰላል የወጡ ።

ብልሆች የማይጣደፉ ፤
ሞልተዋል በያፋፉ !
ዘርግተው የጨበጡትን መርገጥ ፤
የመውጣት ሕግ ነው የማይለወጥ !
ሲወርዱ ግን ያስፈራል ፤
የረገጡትን ያስጨብጣል !

ቆሜ አየዋለሁ !

ስንዝ በንዳና ፤
አገኘሁ መንገደኛ ፤
ዕድሜው ከናሳሩ ፤
የሚታይ በማንባሩ ።

«እንዴት ነው ? » አልሁት « መንገዱ
የመውጣት ፤ የመውረዱ ፤ »
«ለኔ ፤ ከንግዴህ ወዲያ ቁልቁለት ነው ፤
መውረድ ብቻ ነው የቀረው ።

አንተ አፋፉን ካለፍከው ፤
እያደክምህም ሌላው ። »
ብሎ መለሰልኝና ፤
ሊሄድ ሲል እንደገና ፤
ጠየቅሁት ፤ «ስንት አፋፍ አለ ?»
«እንደመንገድህ ነው ፤ » አለ ፤
«እንደፍላጎትህ ፤
ማንም አይከለክልህ ፤

የት አለ ወንዱ ልጅ ? *

የት አለ ወንዱ ልጅ ኮስታራው ፤ ኮፍናናው ?
ልጂቱ ልጅ ትሁን አለዚያ እምቢ እሚለው !
የት አለ ወንዱ ልጅ እውነት ክብሩን ለብሶ ልቡን የሚነፋው!
ግርማና ሞገሱ ግምባሩ ላይ ያለው !
የት አለ ወንዱ ልጅ ችግር የሚደፍረው ?
ክብሩን ለምችት ሲል በሣንቲም ያልሸጠው !
የት አለ ወንዱ ልጅ ማተቡን ያሰረው ፤ ግትሩ ፤ ነፍስ ያለው
ሞት አይቀርም ብሎ በቁም ነገር ሁሉ የማይወላውለው ፤
የት አለ ወንዱ ልጅ ጥቃት የማይወደው ?
እምቢኝ ! አሻፈረኝ ! አትንኩኝ ! የሚለው ፤
የት አለ ወንዱ ልጅ ሽለላ ፤ ፉከራ ደሙን የሚያፈላው ?
የሥልጣኔ ትል ወኔውን ያልበላው !
የት አለ ወንዱ ልጅ ሱሪ የታጠቀው ?
እጁን ሳይሰነዝር ባይኑ የሚማታው !
የት አለ ወንዱ ልጅ እንዳባቱ ያለው ?
ሐሞትና ልቡን ለሆዱ ያልሠዋው !
የት አለ ወንዱ ልጅ ሴትነት ታቦቱ ፤ መስጊዱ ያልሆነው ?
ዳሌ ባየ ቁጥር ብርክክክ ፤ ዝልፍልፍ ፤ ስብርብር እማይለው
የት አለ ወንዱ ልጅ ?
ለገበያ እማይበጅ !
ታግዘሎ ያላዘለ !
ወንዱ ልጅ የት አለ !
ወንዱም የሚሸጥ ነው ፤ ሴቱም የሚሸጥ ነው ፤
ገንዘብ ያለው ይግዛ ፤ ይገዛ የሌለው !

ታች ታቹን ከሄድህ እፋፍ እትወጣም ፤

እፋፍ ከወጣህ መውረድ አይቀርም ።

ሚዳ ሚዳውን ሰላም ነው ፤

አፋፉ ላይ ነው ጭንቀት ያለው ። »

«እባክህ ምከረኝ !

የትኛው መንገድ ነው የሚሻለኝ ?»

ብዬ ብጠይቀው ፤

ጭንቀቱ ፊቱን ሞላው ።

«መንገዶችን ለየቅል ፤

እንተ ዳገቱን እኔ ቁልቁል ፤

የኔ ላንተ አይሆንም ፤

የሚሻልህን አላውቅም ። »

አለኝና ቀጠለ ፡- ቁልቁለቱን ፤

እኔም ቆሜ እየዋለሁ ፡- አቀበቱን !

ግራ ገባኝ

እንበሳውን ልሁን ፤ ጡንቻዬን ላፈርጥም ፤
እንዳያትቀው በክርን ይህንም ፤ -ያንንም ።
እባቡን ልሁነው ፤ ልቤን እግር ላርገው ፤
ሰርስሬ ፤ መርገፔ ፤ ደሙን እንድጠጣው ።
ምስጥ ልሁንና ሬሣውን ልብላ ፤
የሞተው ሞልቶልኝ ከአለው አልጣላ ።
እስስቲቱን ልሁን ከሁሉም ልዳራ ፤
መስሎ መብላት ሳለ ጠላት ለምን ላፍራ !
ዋንቸልዋን ልሁነው ፤ በፍርሃት ልሽቆጥቆጥ ፤
ላገኝ እየበላሁ ሲመጡብኝ ልሩጥ ።
ውሻ ልሁንና ይቁላላ ጅራቴ ፤
ግብዙን ላስደስት ፤ ይጫወት በእምነቴ ።
አህያውን ልሁን ፤ ልደድብ በትዕግሥት ፤
ይነርቱኝ ይዘው ፤ ይጫኑብኝ ኩበት ።
እውቀት ፤ እውነት ፤ እምነት ፤ ቅንነት ፤ ግልጽነት ፤
ዋጋቸው ምን ይሆን?— የስውነቴ ሀብት ።
እውነተኛ ልሁን ? ወይስ ልሁን ታማኝ ?
የቱ ያኮራኛል ? የቱ ነው እሚያበላኝ ?
ለምን ላስብ ቀድሞ ? ምንስ ያሰጋኛል ?
ለሆዴ እንደሆነ — ሕሊናና አእምሮን መሸጥ ይበቃኛል ።
ልብላ ? ልበስብስ በቁሜ ? ክብሬ ልክበር ?
ወይስ ልሙትና ኮርቼ ልቀበር ?
ሆድ ሲያውቅ ዶሮ ማታ መሆኑን እውቃለሁ ፤
አልቀበር እንጂ እኔኮ ሞቼአለሁ !
ዓለማው ጠሉብኝ ፤ ፍጹም ግራ ገባኝ ፤
መልአክነት ስመኝ ፤ ሰው መሆን ከብዶብኝ !

ሞት ማለት፡-

ተንጋሎ መተኛት ፤ አለመንቀሳቀስ ፤
ፍጹም የእንቅልፍ ዓለም ፍጹም የሕይወት ቀውስ ፤
አለመደሰት ነው ፤ ተከፍቶ አለማልቀስ ፤
የሬሣ እኩልነት ፤ ርኩስ የለ ቅዱስ ፤
በጎብረት መበስበስ ፤ በየቀኑ መፍረስ ፤
ሞት አለመስማት ነው ጀሮ ዳባ ልበስ ፤
ክርስቶስ ቢሰቀል ፤ ሲፈታ በርናባስ ።

ሞት ማለት ፡-

አለመናገር ነው ጭው ያለ ዝምታ ፤
የመቃብር ሰላም የሬሣ ጸጥታ ፤
ደሀ በሰሌኑ ሣጥን ገብቶ ጌታ ፤
የውሸት ልዩነት ተጋድሞ በተርታ ፤
አይመሽ ወይ አይነጋ ፤ ጠዋት የለ ማታ ።
ሐዘን የለ ለቅሶ ፤ ደስታ ፤ ፈገግታ ፤
ዘፈኑና ለቅሶው የምስጥ ሹክሹክታ ።

ሞት ማለት ፡-

አይረገዝበት ፤ አይወለድበት ፤
የመቃብር ዓለም ፤ ጭንጋፍ ፤ የጭንጋፍ ቤት
የሰው ልጅ አንደበት ትል የሚሆንበት ፤
ክርክር የለበት ፤ ውድድር የለበት ፤
ውሸትና እውነት በማይበርድ ፍትወት የተሳሰሩበት
የድብቅብቅ ዓለም ምሥጢር የበዛበት ፤
ሁሉም በየጉድጓድ የተሸሸገበት ።

ሞት ማለት ፦

አለመኔቃነቅ ፤ አለማነቃነቅ ፤
እንደድንጋይ መድረቅ ፤ ደርቆ መወላለቅ ፤
ክብርና ውርደትን ለይቶ አለማወቅ ፤
አዘቅት ውስጥ ተኝቶ በክፉት መጣለቅለቅ ፤
በተዋጎዱ መልክ ጠላትና ወዳጅ አብሮ ሲደባለቅ
ድፍርሱ ከጠራው ባሕርዩ ሲደበቅ
የሩቁ ሲጠጋ የቅርቡ ሲራራቅ ፤
ሞት አምሮት ሲጠሩ በልጦ ለመመረቅ ።

ሞት ማለት ፦

ሞት አለመሲኃት ነው የግዴለሽ ዓለም ፤
ድንጋይ ተሸክሞ በውሀ ላይ መቆም ፤
ጤንነት የለበት ፤ አያጠቃው ሕመም ፤
ትዝታ የለበት ፤ አይታይበት ሕልም ፤
ቡቃያው አያሸት ፤ ፍሬው አይለመልም ።
ዝናብ አይዘንብበት ድርቀት ነው ዘላለም ።
ማንም አይጎዳ ማንም አይጠቀም ።

ሞት ማለት ፤ የሞት ሞት ፦

አእምሮ ፈራርሶ
ጎሊና በስብሶ ፤
ሰውነት ረክሶ ፤
እንደግም ፤ እንደጥንብ ፤
የጭልፊቶች ምግብ ፤
የሞት ሞት ይኸ ነው ፤
ትንሣኤ የሌለው ።

አምላክስ በኔ ላይ የግፍ ግፍ ሠራብኝ በጣም ጨከነብኝ ፤
የንባ ጉድጓድ ብቻ ዓይኖች ፈጠረልኝ ፤ ጨለማ አለበሰኝ
እንዳላማው ብሎ እንዳላታከተው ፤ በፍርሃት ቃል ነሣኝ ፤
ዕውር ዲዳ አረገኝ ፤ ከውስጥም ፤ ከውጭም ክፍኛ መረገኝ ።
ጨለማ ብርሃንን አፍኖ ካሰረው እንደበት ሀሳብን ሰንሳ ካገደው
መኖር አይባልም ፤ የሚል ሰው አይጠፋም ፤ እኔም አልጣላው ፤
ፍርዱን ያጎደለው የብርሃን አምላክ ነው ፤
ዕውር ዲዳ ፤ አድርጎ እኔን የፈጠረው ።

የደላቸው ሰዎች ጊዜውን ሲለዩት በቀንና ሌሊት ፤
ትናንት ፤ ዛሬ ነገ ፤ እያሉ ከፍለውት ፤
ሁሉም ያው ነው ለኔ የለውም ልዩነት ፤
ዕውር ፤ ዲዳ ሆኜ ጊዜ እማያልቅበት ፤ ጊዜ እማያልፍበት ።
የደላቸው ሰዎች በቋንቋ በቃላት ከፍለው ድምፁን ሁሉ
ያሰቡትንና የተሰማቸውን አብረው ያወራሉ ፤ ወይ ይጻጻፋሉ ፤
ለኔ ሁሉም ያው ነው ፤ ጩኸት ነው በሙሉ ፤
ዕውር ፤ ዲዳ ሆኜ የማይለይልኝ ሚጻና ገደሉ ።

ጎሊናዬ በርቶ ዓይኔ ጨልሞብኝ ፤
ባሳብ ተሞለቅልቄ አፌ ተመርጎብኝ ፤
ስጨነቅ ፤ ስጠበብ ፤ ከጨለማ በቀር ጓደኛ ጠፍቶብኝ ፤
ዕውር ፤ ዲዳ ሆኜ ምን እንድነግራቸው ? ምንስ እንዲነግሩኝ

—ምጽዓት—

ባሳብ ባሕር ዘፍቆ የሰው ልጅ ሊጨነቅ ፤
ሃይማኖት ሲራባ ፍልስፍና ሊረቅ ፤
ነፍስ እምነትን አጥታ ፤ መንምና በችጋር ፤
እውነቱ ሲያሳፍር ሲያስጠላ ፤ ሲያስመርር
ኃይል ክፋት ሲሆን የደካሞች ጭነት ፤
ፍቅር ጥምቡን ጥሎ ሲገዛ እንደኩበት
ፍርሃት ትዕግሥት ሆኖ ድንቁርና ኩራት
ውርደትም ትሕትና ጮሌነትም እውቀት
ትምህርትም ጌጥ ሆነ ያውም የተውሶ
ስንፍናም ጨዋነት ሰውነት ረክሶ ፤
ማተብ ክርስትና ነጭ ጥምጥም ክህነት ፤
ሀብት ብልጽግና ምኞት ትልቅነት ፤
ምኞት ተስፋ ሆኖ መቃብርም ኑሮ ፤
እንጉርጉሮው ዘፈን ዘፈኑ እንጉርጉሮ ፤
ባዳ ሆነ ዘመድ ባለቤቱ እንግዳ
ሆድም እምላክ ሆነ አውሬውም ለማዳ ፤
ግንዘብ ዳኛ ሲሆን ወንጀል ከሳሽ ሆኖ ፤
ግብዝነት ደላው ጽድቅ ተኩንኖ ፤

—የሞተ ጎሊና

የማይጣላ ጎሊና ያለው ፤
እንዴት የታደለ ነው !
እግዜር ብቻ ነው ጎሊና የሌለው
የማይሳሳት የማይቆጨው ።
ሰው ፤ ሰውነቱ ፤ ጭንቀቱና ልፋቱ ፤
ጎሊናው ከስሜቱና ከፍላጎቱ መጣላቱ ፤
የሚረሳ ፤ የሚሳሳት ፤ የማይታየው የፊቱ ፤
የሚወድ ፤ የሚጠላ ፤ የሚፈራ ፤ እረ ስንቱ!
ከሳሽ ተከሳሽ ዳኛ መሆን
እንዴት ይችላል መበየን?
ሲያፍነው ግን ጎሊናውን
አይለይም ጨለማውን ከብርሃን !
ጎሊናውን የገደለ ሰው
ማን ሊቀረው! ምን ሊያቅተው!
የጉልበቱ መሣሪያ ነው ፤
ጊዜ ጉልበቱን እስቲሰብረው!
ራስ ካልከሰሰና ካልተከሰሰ በእውነት
ምን ያደርጋል ዳኛ ቢጎለት?
ሙግትስ በሌለበት
ማን ያውቃል «ፍርድ »ማለት!
ጎሊና ሲበሰብስ ታፍኖ ቢቀበር
ምን እንዳይቀር !
የሞተ ፤ ሬሣ ይዞ መኖር
ያስከፋል ፤ ወይ ችግር!
ሰው መች ይቸግረዋል ብልሃት?
ትልቁ መድኃኒት ፤ መርሳት!
መርሳት ! እያዩ አለማየት!
መርሳት ! አለመስማት !

ስብሐት ለጨለማ (*)

ስብሐት ለጨለማ ፤ ለብርሃን ዋዜማ !
ጨለማ ! የስርቆሽ ውድማ ! የግብዝ ከተማ !
ጨለማ ! የክፋት ፤ የተንኮል ፤ የጭካኔ አለኝታ !
የወንጀል ነፃነት ! የኃጢአት ደስታ !

ይጠየቅ ሰው ሁሉ፤እውነቱን ይናገር ፡ የሚናገር ቢኖር፤
ብርሃን ነው ጨለማ ሰውን የሚያሳፍር ?
ጨለማን ይጠላል ሰው ጨዋ ለመባል ፤
ብርሃን ሲያሸማቅቅ አያውቀው ይመስል !

ጨልም ! ጨልም ! ድፍን ብለህ ጨልም !
ዓይኖቻችን ይጥፋ ፤ አያዩም ፤ አይጠቅሙም ።
ውሾቹ ይጩሁ ፤ ጅቦቹ ያጉሩ ፤
የሌሊትም ወፎች በራስ ላይ ይዙሩ ፤
አራዊት ይንጫጩ ፤ እጋንት ይጋጩ ፤
የብርሃንም ጨዎች በጣር ይወራጩ ፤

ዛሮችም ይጋልቡ ፈረሶቻቸውን ፤
ሁሉም ይኮላተፍ የዛር ፈረስ ይሁን ፤
ድብልቅልቁ ይውጣ ሰው ሰውን አይለካው ፤
የራሱን ሰውነት መጠኑን እስቲያውቀው ።

ጨልም ! ጨልም ! ድፍን ብለህ ጨልም !
ዓይኖቻችን ይጥፋ ፤ አያዩም ፤ አይጠቅሙም ።

ሰውረን ጨለማ አድነን ከብርሃን ፤
ምሥጢር እንዲጠበቅ ገበና እንዲሸፈን ፤
ብርሃኑ ይጨልም ! ጨለማውም ይድመቅ !
ጸሐይዋ ትሰበር ! ምስሶዋ ይውደቅ !

ወጣትነት ሜጫ እርጅና እየለማ ፤
የኋሊት መገሥገሥ የጊዜው ዓላማ ፤

ከራስ በላይ ነፋስ ትልቁ ሃይማኖት ፤
ዘረፋን ሲያውጀው ቂም ሲያስረግዝ ጥቃት ፤
ዓይን አያይም አሉ ጆሮም አያዳምጥ ፤
ተለጉሞ አንደበት ሁሉም ይዘታል ምጥ!

በቁንጣን በስካር ጥቂቶች ሲንሩ
ብዙዎቹ ደግሞ በረሃብ መንምነው በቁንጫ ሲያርሩ

የደሀ እንባ ሲጎርፍ መሬቱ ሲሸበር
ፍትሕ በሌለው ፍርድ ሚዛኑ ሲሰበር ፤

ዝብርቅርቁ ወጣ!
ሕይወት ትርጉም አጣ!
እረ የት ነው ጉዞው! ዓላማው ምንድን ነው!
ቀድመው የሄዱትን ምነው አናያቸው!

የት ገቡ! የት ጠፉ! ፋና እንኳን አይታይ ፤
ብልጭ የሚል የለ ከመሬት ከሰማይ!

መንገዱ ጠበበ ትርምስምሱ በዛ ፤
እሪታው ኡኡታው ቀለጠ እንደዋዛ ፤
መሬቱም ዓየሩም በክፋት ጠነዛ ፤
ጥላቻና ቂሙ በሰፈው ተነዛ ።

እምቢልታው ሲጣራ ነጋሪት ሲያገሳ ፤
የአለው ሁሉ ሞቶ የሞተው ሲነሣ ፤
ምጽዓት መድረሱ ነው ፤ ሊስተካከል ነው ፍርድ፤
በግና ፍየሉ ሊለዩ በገሃድ!

ጨረቃዋ ትጥፋ ! ከከቦች ይርገፉ !
ጨለማውን ለብሰው መሬት ይነጠፉ !
ሰማዩ ይቀደድ ! ይጣራ ፤ ዶፉ ይውረድ !
ይጥፋ የሚግባድ ፤ የነደደው ይብረድ !
ጨልም ! ጨልም !- ድፍን ብለህ ጨልም !
ዓይኖቻችን ይጥፉ ! አያዩም ፤ አይጠቅሙም ።
ለመጋለጥና ለማጋለጥ ብቻ ከጠቀመ ብርሃን ፤
ከነምቹ ይጥፋ ፤ አልበጀንም ዋመን ።
አይቶ የማይገምት ፤ ታይቶ የሚገመት ፤
የጨለማ ሰው ነው የቀን አሻንጉሊት !
አንዱ አንዱን ሳያውቀው በርግጥ እያወቀው ፤
አንዱ አንዱን ሳይንቀው ፤ በርግጥ እየናቀው ፤
በብርሃን ደግነት ፤ በጨለማ ክፋት ፤
ቁም ነገር የሌለው ዕለት በለት ስደት ።
ጨልም !- ጨልም !- ድፍን ብለህ ጨልም !
ዓይኖቻችን ይጥፉ ! አያዩም ፤ አይጠቅሙም ።
መንታ መንታውን ነው ሞካኔ እሚወልደው ፤
እንደኛው መኪታው እንደኛው ጠፉ ነው ።
ንዴት በሌለበት ምን ማለት ነው ትዕግሥት ?
ፍርሃት በሌለበት አለ ወይ ጀግንነት ?
ክብርን የማያውቁ
እንዴት ውርደት ናቁ ?
ድህነት በመሬት ሞራሽ ባይፈጠር ፤
ጌትነት ምን በልቶ ይጠበድል ነበር ?

ጨልም ! ጨልም !- ድፍን ብለህ ጨልም !
ዓይኖቻችን ይጥፉ ! አያዩም ፤ አይጠቅሙም ።
ጨለማ አስረግዞ ጨለማ ሳይወልደው ፤
ብርሃን የት ይገኛል ጨለማ አሚገልጠው ?
ጨክን ጨለማችን ሞላንጭሉን አጥፉው ፤
ብርሃን ከኛ ይፍለቅ ፤ በውሉ ስንሻው ።
ውበት ስሙ ይጥፋ ፤ እኛ እስትንፈጥረው ፤
እውነት ያንቀላፋ እስትንቀሰቅሰው ።
በርታ ጨለማችን ፤ ተጨነቅ ! ተጠበብ !
አምጥና ውለድ ለቁም ነገር ጥበብ ።
ጨልም !- ጨልም !- ድፍን ብለህ ጨልም !
ዓይኖቻችን ይጥፉ ! አያዩም ፤ አይጠቅሙም ።
የግዜር ሕያው ትንፋሽ ካለ በውስጣችን ፤
አስረግዘን ብርሃን ጨለማው አውራችን ።
የተዳፈነውን በቀኑ ለኩሰው ፤
እሳት በሳት ነጥሮ እሳት እንዲሆን ሰው ።
ጨለማ ያስታርቀው የብርሃንን ጠላት ፤
ጨለማና ብርሃን ሰውን አይክፈሉት ።
በብርሃን ያየነው ሲጨልም ከጠፉ !
ይጨልም ጨርሶ ፡- ጨለማ ምን ነፉ !
ስብሐት ለጨለማ !- ይጨልም ! ይጨልም !
ዓይኖቻችን ይጥፉ ! አያዩም ፤ አይጠቅሙም ።

ሁሉን የሚችል ዳስ አንጣሎ ፣ ገትሮ ፣
ደልድሎ ፣ አሳምሮ ፣
ሊሙ ተቦካና እንጀራው ተጋግሮ
ለብሶ ተከምሮ ፣
ጠጁ ተጣለና በጠላ ጉሮሮ
ሊወርድ ተደርድሮ ፣
ወጡ በያይነቱ ባዋቂ ተሠርቶ ፣
ቁርጡ ተሰናድቶ ፣
ሰው ሁሉ ለመብላት ፣ ለመጠጣት ጓጉቶ ፣
ሲጠብቅ ሰንብቶ ፣
አዝማሪው ለዘፈን ቆሞ ተዘጋጅቶ ፣
ማሲንቆው ተቀኚቶ ፣
ጨዋታ ፈረሰ !
ዳቦ ተቆረሰ !
ሙሽራው ጠፉና ሠርጉ ተበላሸ ፣
የተጠራው ሸሸ ፣
ጊዜ ከዳውና በጊዜው ላመሸ ።
ዳሱ ተረበሸ ፣
የጥንቱ አገረሸ ።

በኔና አንቺ መሀል ወንዝ አለ መራራ ፤
አላገናኝ አለኝ ፣ ሆኖኝ ባላጋራ ፤
ያዘኝ ደህነቴ ድልድይ እንዳልሠራ ፤
ቀኝቼ እንዳልመጣ ውሀ ልቤ ፈራ ።
አንቺ ወዲያ ማዶ ፣ እኔ ወዲህ ማዶ ፤
ልባችን በስሜት ርቀቱን ጥሶ ፤ ገደሉንም ንዶ ፤
ልዩነት ጅረትም ፈሶ ፤ ወርዶ ፤ ወርዶ ፤
ቀን ሳይሞላ አይቀርም ለኛ ተዋጎዶ ።
እስቲመቾኝ ድረስ ፤ እስቲ መችሽ ድረስ እስከዚያ ልጨነቅ ፤
እስቲመጣ ጊዜ ያንን ወንዝ የሚያደርቅ ፤
የስሜቴን ምሥጢር እስተዚያ ልደብቅ ፤
ያንን ፈገግታሽን እነዚያ ዓይኖችሽን በናፍቆት ልጠብቅ ።

ከልቤም አትወጪ!

ከልቤም አትወጪ!
አርፈሽ ተቀመጪ!

እኔ አንቺን መውደዴን እኔም አላዝበት፣አንችም አታጢበት፣
ጥሎሽ ነው ፣ ግዴታ ፣ ሥልጣንም የለበት ።

ጸሐይን ስትዞር መሬት ወዳ አይደለም ፣
ግዴታ ሆኖ ነው የምወድሽ እኔም

አንቺ ለደድ እሳት ፣ እኔ የሳት እራት ፣
እንዴት ልከላከል የተፈጥሮ ምትሐት!

ውደጅኝ አልልም ፣
ሌላም አልጠይቅም ፣
እንከን አልይብሽ ፣
ክፉ አይድረስብሽ ፣
ለምልሚ በውበት ፣
አብቢ በኩራት ።
ከልቤም አትውጪ !
አርፈሽ ተቀመጪ!

ፍቅር መስዋዕት ሆነ

ያንቺ ጉሽ ፍቅር ከኔ ቅራሪ ጋር ፣
ቃር ይሆናል አሉሽ ? ሲያቅራቸው ይኑር !

ቅራሪም ጉሽ ነበር ፣ ጉሽም እይቀርለት ፣
ጣት ለተሰማው የት ነበር ልዩነት ?

ጉሽና ቅራሪ ጠባዩ እሚለየው ፣
ስሜት በሌለበት በወረት ጊዜ ነው ፣

ድፍን ጽጌ ረዳ ፣
ጉሽ ፍቅርሽ ሰው ከዳ ፣

ጊዮርጊስ በፈረስ አልጾረሰም በነፍስ ፣
ፍቅር መስዋዕት ሆነ እንዳለ በሞንስስ ።

የኔ ፍቅር ላንቺ ከጉዳይ ባይገባም ፤
ብታውቂኝ ፤ ባታውቂኝ ፤ አንቺ ባትወጂኝም ፡—
ፍቅሬ አይለወጥም ፤
ለውጡን አልጠብቅም ፤
ስሜቴ አይሸጥም ።
የኔ ፍቅር ላንቺ ቢጠቅምም ፤ ባይጠቅምም ፤
ክብሬ ነው ብትዪ ፤ ውርደት ነው ብትዪም ፡—
ፍቅሬ አይለወጥም ፤
ለውጡን አልጠብቅም ፤
ስሜቴ አይሸጥም ።
የኔ ፍቅር ላንቺ ገንፍሎ ባይፈስም ፤
እበድሁኝ ፤ ስከርሁኝ ፤ ታመምሁኝ ባልልም
ፍቅሬ አይለወጥም ፤
ለውጡን አልጠብቅም ፤
ስሜቴ አይሸጥም ።
የኔ ፍቅር ላንቺ የምኞት እንፋሎት ፤ ሽውታ አይደለም ፤
አግኝቼም አልጠግብሽ! እጥቼም አልከደም! —
ፍቅሬ አይለወጥም ፤
ለውጡን አልጠብቅም ፤
ስሜቴ አይሸጥም ።

ባንቺ ፤ በኔ ፍቅር ፤
በዓይንና ባፉ ሰው ሁሉ ሲናገር ፤
እኛ ሁለታችን እንሰቃይ ነበር ፤
እኛ በተዋደድን ጎረቤት ሲሸበር!
ነግሬሽ ነበረ ፤ ከንቱውን ምኞቴን ፤
የስሜቴን ቅዠት ላንቺ ስል መጥላቴን ፤
ሰው ሁሉ ጨርሰን ፤
እኔና አንቺ ቀርተን!
ቦርቀን ! ጨፍረን!
ሲደክመን ተኝተን ፤
እኔና እንቺ ብቻ ፤
በፍቅር ዘመን!
ከነኔ ሳትወጪ ከጭቃ ሳልወጣ!
እዲስ ዘር በዘራን! — ሰው ከሰው የወጣ!
መትረየስ የለንም ፤ ጥይትም የለንም ፤
ሰውም አንጨርስ ለብቻም እንሆንም ፤
እዲስም ዘር አይኖር ፤ ያው ነው እንደጥንቱ ፤
ችግር የሞላበት ፤ በደሉ ጥቃቱ ።
የሰው ዓይን በላው ! የኔን ያንቺን ፍቅር!
ግዴታ ገባብን ፤ — ችግር የሕይወት ቃር!

እኔ ባንቺ አልፈርድም

እኔ በአንቺ አልፈርድም በጊዜው ነው እንጂ ፤
አትፍረጂ በኔ በጊዜው ፍረጂ ።
«ወደድሁህ» ወደድሁሽ ፤ » ብለን ተቃቅፈናል ፤
ስቀን ተጫውተናል ፤ አብረንም ሰክረናል ።
እዝነን አልቅሰናል ፤ አብረን ተጨንቀናል ፤
በጋና ክረምቱን አፈራርቀነዋል ።
እኔ በአንቺ አልፈርድም በጊዜው ነው እንጂ ፤
አትፍረጂ በኔ በጊዜው ፍረጂ ።
መስኮች ይናገሩ ጋራው ሸንተረሩ ፤
ይመስክር ዓየሩ ፤ ዛፎች እስቲ ያውሩ ፤
ኮክቦች ፤ ጨረቃ ወርደው ይመርመሩ ፤
ሰው ጠልተን ፤ ሰው ሸሽተን ፤ እኔሉ ነበሩ ።
እኔ በአንቺ አልፈርድም በጊዜው ነው እንጂ
አትፍረጂ በኔ በጊዜው ፍረጂ ።
የክረምቱ ውሀ እንደበላው መሬት ፤
ጊዜ ልባችንን እየፋቀ አሻክሮት ፤
እየተጋጨብን ምኞትና ምኞት ፤
እቃተን ዳገቱ ፤ አጣን ብልሃት ፤ ብርታት ።
እኔ በአንቺ አልፈርድም በጊዜው ነው እንጂ ፤
አትፍረጂ በኔ በጊዜው ፍረጂ ።

—ዕፀ - በለስ—

ተንቀሳቃሽ ፤ ውበት ፤ ሕይወት ያለው ውበት ፤
እንደነጐድጓድ ነሽ ፤ ማዕበል ፤ ፋዋፋዋቴ ፤ ነበልባለ እሳት ፤
የዓይኖችሽ ጨረር ፤ የጥርስሽ ውጋጋን ፤
ፈገግታሽ ጸዳል ፤ የውበትሽ ሥልጣን ፤
ሳታውቂኝ ሳላውቅሽ ፤
በሩቁ ወደድሁሽ ፤
ወደድሁሽ! አጭር ቃል ፤
ላንቺ መች ይበቃል!
እንዳንቺ ብታደል በብቃት ብፈጠር ፤
ምኞት ተስፋ ነበር!
አንቺ ዕፀ - በለስ ፤
አንቺ ያይን ድግስ!
አልፎ አልፎ ስታደል ሳይሽ በጨረፍታ ፤
ግራ ይገባኛል ፤ ፈርቼ ይሉኝታ ፤
ያለድምፅ ያለቃል ፤
ቅብጥብጥ! ድንግርግር! —ሕያን ልጅ ይመስል!
አልችልም ልቀርብሽ ፤
ዓይን ነው አጀብሽ!
ሌላ ምን ልበልሽ?
ዓይኔ ይኩተልሽ!

ለማንም እትሆኝ ፤ አታግኝም አቻ ፤
የደስታ ሐዘን ፤ ዓይን ይብላሽ በዛች !
አንቺ ክልክል ፍሬ ፤
አልደርስብሽ ጥሬ ።
አንቺ ከሌላ ዛፍ እኔ ከሌላ ዛፍ እንዳልሆን በቅለን ፤
ባሻገር ባሻገር እንተያያለን ።
ሳይሽ እኖራለሁ ፤
ብትወጂም ባትወጂም ቁራኛሽ ሆኛለሁ ።
መንፈስሽ ቢናወጥ ፤ ልብሽም ቢሰወር ፤
ስሜን ብትጠሪ በደብተራ ምሥጢር ፤
ቡዳ በላሽ ቢሉሽ ግራ የገባቸው ፤
ማርከሻ የሌለው ምኞት ነው በያቸው ።
ዓይን አምላክ እንዳለው ፤ ፍቅርም ካለው አምላክ ፤
የልቤን ይንገርሽ ፤ ገብርኤልን ይላክ ።
አንቺ ዕፀ — በለስ ፤
አንቺ ያይን ድግስ ።
ላንቺ እንዳላዋይሽ ሩቅ ነሽ ፤ ሩቅ ነሽ ፤
ለሰው እንዳላዋይ ትታሚብኝለሽ ፤
የልቤ ምሥጢር ነሽ ስምሽን አልጠራ ፤
ምኞት እንዳይጋጭ ከፋኩራ ጋራ!

ይታመቅ ስሜቴ! ይታፈን ምኞቴ!
ይወሰን በልቤ አምሮቴ ፤ ናፍቆቴ ።
ብቻዬን ልጨነቅ አንቺ አትጨነቂ ፤
ሳቂ ፤ ሳቂ ፤ ሳቂ ፤ ተናለቅለቂ ፤
ይቁለጭለጩ ዓይኖችሽ ዙሪያሽን ያድምቁት ፤
የበረደው ይሙቅ ፤ የጨለመው ይብራ ፤ የከፋው ይደሰት
አንቺ ዕፀ — በለስ ፤
እንዴት ብዬ ልድረስ!
ጽላት ልቅረጽልሽ ፤ ጣያት አምላኪ ነው ይበሉኝ ግድ የለም ፤
ላድንቅሽ !ላምልክሽ! ውዳሴሽን ልድገም ።
ሲከፉኝ ፤ ሲጨንቁኝ ፤ ክፉዎች ሲያስከፉኝ ፤
የኑሮዬ ትግል ቁልቁል ሲጎትተኝ ፤
ዓይነ ልቦናዬ ፤ ዕርገት አንቺ ሁኚኝ ።
የኔ ፤ ለእኔ አልልሽ ፤ የሕልም እንጀራ ነሽ ፤
እኔ ነኝ ምርኮኛሽ ፤
የኔ ፤ ለእኔ ፤ አትዪኝ ፤
አንድ ኪምጉት ክብሱ ፤ አንቺ የማታውቂኝ ።
ባይሽ መቼ አነሰኝ!
አንቺ ዕፀ—በለስ ፤
አንች የውበት መቅደስ ።

—አስናቀች—

ስወዳት ፣ ሳልነግራት ፣
ሳክብራት ስፈራት ፣
ሳታውቅ የኔ ንግሥት ፣
ለጋ ፍጹም ውበት ።
ሳይታሰብ ድንገት ፣
በቃት ።
ፈገግታዋን ሳላይ ድምፅዋንም ሳልሰማ ፣
መርዶዋ ደረሰኝ ፣ የቃኤሉ ድንጋይ እድርጓት ኢላማ ።
ያኔም አልቀረብሁአት ፣
አውንም አልራቅሁአት ።
ሳስቼ ፣ ሰስቼ ፣
ራሴን ጎድቼ ፣
የማይሆነው ሆነ የሚሆነው ቀረ ፣
የሞተው ገደለ ፣ ኃይል ተሰወረ ።
የሕይወት ምሥጢሩ ፣
ጣጣው ፣ ግርግሩ ፣
ፍርሃቱ ፣ ሥጋቱ ፣
ጥቃቱ ትዕግሥቱ ።
አለኝታና ተስፋው ፣
ፍቅርና ውለታው ፣
ያልፋል በዝምታ ፣
በዕንባ ጠብታ ፣
አስቀያሚ ጥይት በደን ደደብ መልእክት ፣
ዓይን የማትችል ልጅ ደረሰች ለጥይት ።
ያቺ ለጋ ወጣት በዝምታ አለፈች ።
ዝም አለች፣ ውበትዋን፣ ድምቀትዋን ኃይልዋንም ሰወረች ።
ሐዘንም ቅሬታም ትዝታም አስናቀች ።

ባልተመች ጊዜ

ባልተመች ጊዜ ፣ ባልተመቸ ቦታ ፣
የከረምት ጸሐይ ፣ የሌሊት ብልጭታ ፣
ከመ ቅጽበት ታይታ ፣
ለዛ ባለው ውበት ፣ በሕፃን ፈገግታ ፣
እንዲያው በቀስታ ፣ እንዲያው በቸልታ ፣
በማታውቀው ኃይልዋ ልቤ ውስጥ ገብታ ፣
ያረፈች ፣ የተኛች ፣ ድብቅ ነፍስ ነክታ ፣
እንቀሳቀስችኝ ነቃሁኝ ላንድ አፍታ ።
ባልተመች ጊዜ ባልተመቸ ቦታ ፣
የከረምት ጸሐይ የሌሊት ብልጭታ ።
በማላውቀው ሕይወት በማላውቀው ምልዓት በተስፋ በደስታ
ሳታውቅ ነከረችኝ ። እየች ስንገላታ ።
ቁም ነገሩን ሁሉ እድርጋው ጨዋታ ፣
እሷ ተደበቀች ። በርዋን በኔ ዘግታ ።

ይናፍቀኛል

ትዝ ይለኛል ፤
ይናፍቀኛል ።
ቀልድና ጨዋታው ፤
ዘፈኑ ጭፈራው ፤
አሉባልታው ፡- ወሬና ሐሜቱ፤
ፍርሐቱ ፤ ስጋቱ ፤
ችግሩ፣ በደሉ ፤
የእድገት ክልሉ ፤
ትዝ ይለኛል ፤
ይናፍቀኛል ፤
ሳርና ቅጠሉ ፤
ተራራው ፤ ገደሉ ፤
ወንዙ ሸንተረሩ ፤
ዝናቡና ዓየሩ ፤
እቧራና ጭቃው ፤
እበቱ ፤ ፋንድያው ፤
ትዝ ይለኛል ፤
ይናፍቀኛል ።

ወይስልወደደችኝወይምአልጠላችኝመውደድመጥላትፈርታ

መንፈሴን ጨነቀው በስሜት ግዴታ ።

ባልተመቸ ጊዜ ባልተመቸ ቦታ ፤
የከረምት ጸሐይ የሌሊት ብልጭታ ።

ኃይልዋን አሳይታ ፤
ራቀች፣ ረቀቀች ፣ ላይንስ የት ተሳኝታ!
እውን የነበረችው የደህ ሕልም ሆነችምኞትን ተከታ፣
የሕይወት ጠባሳ ሆናለች ትዝታ ።
ፍቅር በግዴታ በኑሮ ተረታ ።
ከኔ ጋር የቀረው ውልታ! ቅሬታ!

ባልተመቸ ጊዜ ፤ ባልተመቸ ቦታ ፤
የከረምት ጸሐይ የሌሊት ብልጭታ ።

ሕያው ኢትዮጵያ ።

ሌሊቱ ሲነጋ ፤ ጨለማው ሲወገድ ፤ —
በፊጠርነው ብርሃን እያየን ስንሄድ ፤ —
ደመናው ሲገፈፍ ፤ ሰማዩ ሲጠራ ፤ —

የተኛው ሲነቃ እየተንጠራራ ፤ —
ይንጠጠራ ሁሉም! ሰማዩን ፤ ይቡዋጠው!

የእውቀትን ምሥጢር ኃይሉን እንዲገልጠው ፤
ሀሳብና ሀሳብ ይፋጩ ፤ ይጋጩ ፤

በውል ፤ በቁም ነገር ፤ በጋራ እስቲቋጩ ።
ሕያው ኢትዮጵያ ትለምልም በኅብረት!
አረሙ ይነቀል ! ይቅር ስጋት ፍርሃት!

ወንዱ ልጅ ያቅራራ! ይፎክር! ያስመስክር!
ጠላት መግቢያ ይጣ! ይሸበር! ይደንብር!

ወንዱ ደሙ ይፍላ! ይቆጣ! ይገንፍል ፡ ስሩ እስቲግተረተር!
በነፃነት ፍቅር ፤ ለራሱ ባለው ክብር ፤

ከንዱን እያነሣ አሻፈረኝ ብሎ ፤ ጥቃትን ይጋተር!
የከፋው ይከፋ የደላው አይተኛ በቅዠት ይሸበር!

እንዳይጥ መሸቆጥቆጥ እንግት ደፍቶ መኖር
ወንድነት አይደለም ፤ ክብርን ሽጦ ማደር ።

ሕያው ኢትዮጵያ ትለምልም በኅብረት!
አረሙ ይነቀል! ይቅር ስጋት ፍርሃት!

የሴቲቱ ውበት ፤ ጸጋ የደም ግባት ፤
ጠባይዋ ፤ ምግባርዋና ፍትርዋ እንደሚስት እንደናት ፤
ያዉደው እገሩን ፤ ዓየሩን በኩራት !

ያታፈር ሴትነት ! ይከበር ሴትነት !
ሴት ትኩራ በወንዱ ፤ ወንዱም ያኩራ በሴት
የወንዱን አልጫ ያንን የጨው ጭነት ፣
እምቢ ትበለው ሴት ! በሴት እይጫወት
ሴት የሌለው አገር ወንድም እይፀቅልበት !
ሕያው ኢትዮጵያ ትለምልም በሳብረት !
አረሙ ይነቀል ! ይቅር ስጋት ፤ ፍርሃት !
ክበሮው ይደለቅ ! ሰው ይነቃነቅ !
ሕፃኑ ይቦርቅ አዋቂው ይፈንድቅ
ሀብታም ካለም ይጥፋ ! ደሀም ካለም ይጥፋ !
የሰው አኩልነት ይታወጅ በይፋ !
የፍካሬ የሱስ ትንቢቱ ይፈጸም ፤
ጠማማ ጠማማው ይቃና ይታረም !
እምቢልታው ይነፋ ! ይምጣ ! ምኗኅት ይምጣ !
ጽድቅና ኃጢአቱ ተግልጦ እንዲወጣ ።
ሕያው ኢትዮጵያ ትለምልም በሳብረት !
አረሙ ይነቀል ! ይቅር ስጋት ፍርሃት !
ፉዋፋቴው ይንከትክት ! ይንጎድጎድ ! ይቸጎደጎድ !
እያጉዋራ ይውረድ !
ይውረድ ቆላው ይርካ ! ይውረድ ቆላው ይብረድ !
ወፎቹ ያፏጭ ! ጠግበው ይዘምሩ !
የኑሱን እልልታ ያስተጋባ ዓየሩ !
ሰማያዊ ይሁን ሰማዩ ይጥራና ፤
ጼሐይዋን እያማደ ጥላሸት ደመና !
መሬትዋ ትለምልም ! ትድመቅ በቀለሞች !
መዓዛና ጣዕምዋ ያውጁ ምሥራች !